

אריאל ויינשטיין:

„לא שיקשקתי כשקראתי שח״כים ליברליים חשודים“

חברי-כנסת מהמפלגה הליברלית ואנשי-תיקורת בולטים מהעיתונות הכתובה והמשודרת קיבלו טובות-הנאה מאיש-העסקים מיכאל אלבין ז"ל - כותרת זאת שהתפרסמה השבוע בוודאי הדירה שינה מרבים במפלגה הליברלית ובעולם-התיקשות. פניתי לאחד מ-12 חברי-הכנסת הליברליים. אריאל ויינשטיין. שעות אחדות לאחר הופעת הכותרת. ושאלתי מה היתה תגובתו הראשונה על הפירסום המרמז לבאות.

התגובה הראשונית שלי היתה שאני אחד מ-12. או לפחות אחד מחברי-הכנסת. כלומר: אין מה לעשות. אני אחד מהם: זהו תהליך בלתי-נמנע. הציבור מתחיל לתהות - מיהם הח״כים? האמת היא שניצולתי בנס ממעורבות בעניין. ממש בנסי יש לי חבר העובד באחד הבנקים. יום בהיר אחד הוא עבר להיות מנהל נשואה בירושלים. הוא הציע לי הצעות מפתות. אולם הוא לא ידע אז שאני לא מאמין בניירות. פשוט לא מאמין! מעולם לא השקעתי בהם. איזה מזל! לכן לא שיקשקתי. כשקראתי את הידיעה. לחלוטין לא!

● **מה היתה מערכת-היחסים שלך עם אלבין?**
היו לי יחסים מאוד קורקטיים איתו. יחסים של שיחות מעטות. מאוד הערכתי אותו בגלל הפיקחות שבו, ושמעתי שהוא היה בחור בעל לב טוב. אבל היה בינינו מין ריחוק. אולי מפני שהוא גר בתל-אביב, ואני בירושלים. לא יודע. לא היה בינינו קונטקט מיידיעמי.

● **מה היתה עמדתך לגבי הצעת-החוק על איסור פירסום שמותיהם של נחקרים?**
בעבר הרחוק הייתי, פסקנית. נגד. כי חברי-העיתונות שיכנעו אותי תמיד שביכולתה של העיתונות לתקן את עצמה. אבל זה לא קרה. לכן שיניתי את דעתי. כיום אני בעד שינוי המצב. איני יודע עדיין מהו הפיתרון האיריאלי. אבל אני בעד שינוי.

● **השינוי, שאתה בעדו, יחשיד אותך כל אימת שיוזכר „חברי-כנסת ליברלי“ או „חברי-כנסת ירושלי מיי“, כפי שאירע בפירסום המדובר.**
או זה באמת לא נעים. אבל זה לא שקול כנגד גרימת הנזק האפשרי. הנה היום - אחרי הכותרת שאנו דנים בה - לא קרה לי כלום. הילדים לא שאלו כלום. חברים וקרובים לא היו מודאגים. מי שנקי. מעל כל חשד - לא קורה לו כלום. זהו המחיר שאיש-ציבור משלם. זה לא שקול כנגד הדברים שאני מצליח להעביר. לולא הייתי כלי-כך בטוח בעצמי, זה היה, בוודאי, פחות נעים. אבל במקרה שלי, הכותרת המכלילה הזאת בעיתון לא היווה אותי מעמתי בעניין חוק איסור-הפירסום!

דויד אדמון:

„ביקשו ממני להאזין לשירים מסויימים במיוחד!“

ביום הרביעי בבוקר באו לקצין עשרות. אם לא מאות. תיקוות בתחום הבידור. פירסומה של רשימת 12 המארי-שרים. שיזכו לפזז לעינינו בתחרות הקדם-אירוויזיון. ניפץ תיקוות רבות. והוריד לטמיון סכומי-כסף נכבדים שהושגו קעו בשירים המועמדים. בעלה של אחת המתחרות אף סיפר לי שמכר את מכוניתו לצורך הגשמת החלום. בסוף השבוע נותר בלי חלום ובלי מכונית.

פניתי למי שעמד בראש ועדת-השופטים. שבידיה הופקדו כלי-כך הרבה תיקוות. דויד אדמון. וביקשתי לשמוע איך פעלה הוועד.

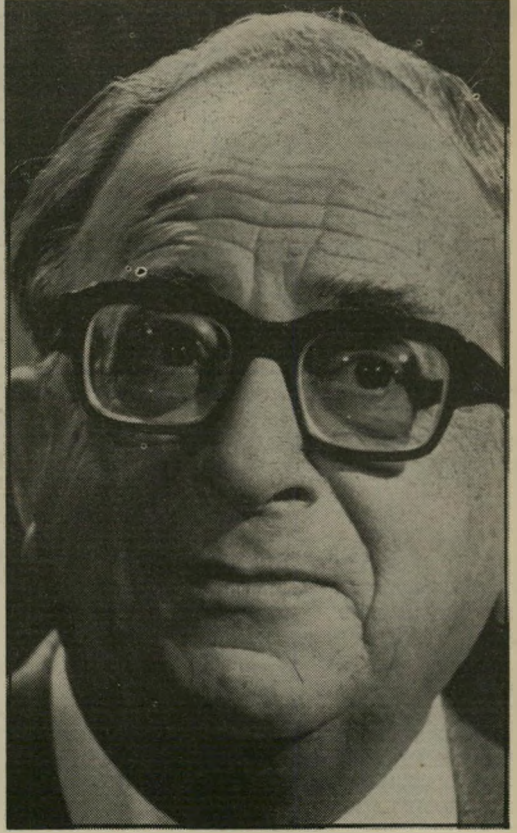
הוועדה כללה חמישה חברים. כל אחד מאיתנו הקשיב לכל אחד מהשירים. והיו 600 כאלה! הקשבנו גם ביחד וגם לחוד. למעשה. כל חבר הקשיב לבד. שעות על גבי שעות. ונתן לשירים ציונים. העברנו את הקלטות בין חברי-הוועדה. בסוף הגענו לכמאה השירים שזכו בציונים הגבוהים ביותר. הקשבנו ביחד ובהרנו את 30 הטובים ביותר. בסוף ירדנו ל-12.

● **את האמת: ניסו להפעיל עליך לחצים?**
מכיוון שהייתי מודע לאפשרות. השתדלתי להצניע ככל האפשר את שמותיהם של חברי-הוועדה ואת שמי. כמובן. כך שידעו על הותנו כמה שפחות אנשים. על אף כל מאמציי להוריד את הלחצים למינימום - צילצלו אליי כמה אנשים וביקשו ממני להאזין לשירים מסויימים.

● **ועשית זאת?**
האזנתי לכל השירים. מה זאת אומרת!

● **יש לך איזה זיקה למוסיקה?**
באמת. בהזדמנות הגיגית זאת. נתתי דרוך לאהבת-המוסיקה שלי. אני אוהב מוסיקה קלאסית ועכשווית. זאת היתה הזדמנות פז לרענן תחביבי זה. איפרופו טעם. ברוב המיקרים היינו - כל השופטים - בראש אחד. ואת 12 השירים הנבחרים נהרנו. בסופו של דבר. פה אחד.

● **ברור לך שבעת - בעיקבות השיפתך - יתחילו התלונות להרוב.**
בינתיים עוד לא היו תלונות. אבל אני משער שיהיו. כל שנה יש תלונות בעניין הזה. אני מוכן לזה.

יצחק נבון:

„מודעי רצה לבטל חינוך תיכון חינוכי!“

אחד הסעיפים בהצעת-התקציב של המדינה שלא זכה משום-מה בתשומת-לב מספקת. אך העומד לקצור כות-רות. הוא אגרת-החינוך. יצחק מודעי הציג סעיף שנוי-במחלוקת לפני מליאה כמעט שוממה. ולכן אולי לא קם הרעש המצופה במדינה המנפנת במתן חינוך-חינם. המשך הקרב בנושא זה יתנהל בקרוב בוועדת-הכספים. שבה יש לקוות. תהיה הנוכחות מרשימה יותר מאשר במליאת-הכנסת.

את זכות היריה הראשונה שמרתי לשר-החינוך יצחק נבון. הוא אומנם לא צויין-לשבח. כשאר חבריו לממשלה. על שהקמיד על נוכחות במליאה בשבוע שעבר. אך הוא טוען שנכח ככל שהיה בידו.

הייתי. כשהתקציב הוגש: זה לא אומר. שאני מחייב את תופעת ההיעדרות מהמליאה. ביהוד בעת היום נכזה. אבל כשיש לקואי ליציה רוב גדול. כמו הרוב הנוכחי - אז זה הפך לנורמה. זה לא מנחם. כמובן. ואיני שבערצון מכך. אבל אין לי תרופה לכך. אני השתדלתי להיות. ככל שיכולתי.

● **יש לך גם עניין בסעיף מסויים - אגרת-החינוך. מהם היילוקי-היענות בינך ובין מודעי?**

הממשלה החליטה לקצו 24 מיליון דולר מתקציב-החינוך. מודעי רצה להוריד את החינוך-חינם בתיכון. מכיוון שיש לימודי-חובה עד כיתה י' - אני מתנגד לכך בכל תוקף. את משערת לעצמך כמה תלמידים אנו עלולים להכריה מהשתתפים האחרונות בתיכון?

חוג מזה. העומס יהיה יותר מדי מרוכז. עשיתי חישוב שעל פי הצעת מודעי. היה נופל בחלקו של כל נער בין 400-900 דולר בשנה. וזה הרבה מודעי אמר. מיי שיכול - שישלם! ואני אומר שבמצב הכלכלי כיום גם לשיכבות-הביניים יהיה קשה לעמוד בנטל כזה. אילו זה היה אפשרי. הייתי מבטל את האגרה לחלוטין. אבל בגלל אילו-ההתקציב - אין ברירה. אז לפחות שזה יתחלק מהגן עד כיתה י"ב.

● **ברור לך שבטובות הקרובים צפוי רעש בנושאי זה?**

ודאי. ברור שאנשים אינם רוצים לשלם אגרה. ואני מבין אותם. בכלל. אני סבור שקיצוץ וחינוך הם שני הפכים: זה לא חינוכי לקצוץ בחינוך. יש מיקצועות שלמים שכבר נפגעו. ביחוד מיקצועות-ההעשרה: מוסיקה. מלאכה. ספורט. אמנות - כל המיקצועות שאינם שניים פלוס שניים. וזה נזק שלא ניתן לתיקון. בנושא החינוך. השיקול הבלעדי אינו יכול להיות כלכלי. בשום אופן ופנים לא. אחרי השנים של ההשתוללות. מה יקרה אם תחת לרדת לאינפלציה של 14 נרד רק ל-22? מה יהיה אם נאט את הקצבץ הבעיה היא שמרוב גזירות - מסיביראות או מס אחר - שחקו את הרגישות של הציבור. והכל.